

(λ. ρῆγ ωβ.)

Знаменáїк къ фїлїмѡнѣ єпїстолїи.

[ά] Ποχελένιε κα φιλημόνδ, ἡ βλαγοδαρένιε ω νέμι.

[β] Οὐτροέντε ὄνται μα ὑπέργαγω ριεὶ, ἡ μολέντε ω νέμω επασέντε
εύινως εὔροι.

Σκαζάνηε κα φιλημόνδη ποσλάνηα επάργω ἀπλα πάντα

Сїє посылаєтъ ѿ рима. Виїма же посланія єї: **Онісімъ рабъ**
філімбоновъ еже, и приступль ко апостолу, на ченъ висить ѿ рабъ, и
вісить ємъ потрбенъ въ слаженіе. **О** сімъ оубо пішетъ къ
філімону, пріказывал ємъ **Онісіма**, да привезжайти въ німъ йскреннію:
и не мніти єгò ктомъ аки рабъ, но іакоже братъ. Завіщаваєтъ же
ємъ и **Обитель** приготовану ємъ, да аще тামъ поїде тъ, ѿбралішетъ
гдѣ пребуде тъ. И таікъ скончаваєтъ посланіе.

Вѣдомо же да будеуетъ, іакѡ сеиъ Онісімъ свидѣтельствъ сподобенъ, сирийчъ мѣчению, въ римскому градѣ: таєтнѣлъ оубо областъ державѣ, гольеней соудржаніе, и мѣчное претерпѣ мѣченіе. (л. рѣд.)

КЪ ФИЛІМОНУ ПОСЛАНИЕ СТÁГРО АПÓСТОЛА ПАУЛА.

ГЛАВА ПЕРВАЯ.

(34) Εἰ ἀλλὰ Πάντες* ἔργηνικος ἴησε χρήτος ἢ τιμοδέει εράτος φίλημόνθ
βοζλύβλενηνομός ἢ εποιητέωνικός ηάσειμός, Εἴ τοι λαφίη σεστρέ

*Мѣсяца ноемврїа єв. На памѧть ст҃агѡ лѣпла фїлімона.

возди́бленнѣй, и архіпопъ собо́нністvenннікъ на́шемъ, и домашнѣй твоей
цркви: Г Благодать въмъ и міръ ѿ бг҃а ѡцѣлъ на́шегѡ, и гдѣ и́са христъ.
[а] д Благодарю бг҃а моегѡ, всегда память ѿ твоемъ творѣ въ
молитвахъ моихъ, и Слышавъ любовь твою и вѣръ, иже и маши ко
гдѣ и́шъ, ико ве́тъмъ сѣ́мъ: и Иакѡ да ѡбещеніе твоемъ вѣры
дѣнистvenно будетъ, въ разумѣ вселнаго блага єже въ часъ, и христъ
и́шись. З Радость (л. рѣдъ иб.) бо и маши многъ, и оутѣшениe ѿ любви
твоей, иакѡ оутѣшбы сѣ́мъ почиша тобою, брате. и Сегда ради
многое дерзновеніе имѣлъ во христѣ повелѣвъти тебѣ, єже потре́бно
єсть: длюбви же ради паче молю, таковъ сый, иакоже паневъ
старецъ, иынѣ же и зиникъ и́са христъ: [б] Г Молю та и мое́мъ чадѣ,
єгоже родихъ во озахъ моихъ фи́нима: и иного́да тебѣ непотре́бна го,
иынѣ же тебѣ и мнѣ благопотре́бна: и и єгоже возослахъ ти, ты же
єгѡ, си́рѣчъ моя оутѣробъ, пріимъ. Г и єгоже азъ хотѣхъ оутѣбѣ
держати, да въ тебѣ мѣсто послѣжитъ ми во озахъ
благовѣстований. д и не зъ твоемъ же воли ии́чтоже восхотѣхъ
сопворити: да не ики по иажды благое твоё будетъ, но по воли. и
Негли бо ради сегда разладчика на часъ, да вѣчна того пріимешъ: и и Не
ктомъ ики раба, но вѣши раба, брата возди́бленна, паче же мнѣ,
колымъ же паче тебѣ, и по плоти, и ѿ гдѣ. З и ище оутѣш и маши
мене ѡбещника, пріимъ сего иакоже мене. и и ище же въ часомъ ѿбѣдѣ
тебѣ, иль долженъ єсть, мнѣ ии́е вмѣни. д и азъ паневъ написахъ
рѣкою мою, азъ воздамъ: да не рекъ тебѣ, иакѡ и съмъ се́бе ми єи
долженъ. и и, брате, азъ да полѣчу, єже прошъ оутѣбѣ* и ѿ тебѣ* и ѿ гдѣ:

* да пользуся тобою

ѹ́покóй мою ѹ́грóе⁸ ω̄ г̄б̄. ڪа Надѣлкала посѧдшанію твоемѹ́
написахъ тесѣ, вѣдыи, ՚акѡ ՚ паче ՚же глаголю, сотвориши. ڪв
Кѣпнѡ же ՚ ѹ́готоѣи мѣ ՚бнітель: ѹ́повѣю бо, ՚акѡ молитвами
вáшими дарованиѣ бѹдѹ вамъ. ڪگ ՚блѹетъ тѣ ՚пафрасъ спасишикъ
мой, ω̄ ՚ртѣ (л. ՚чѣ) ՚иѣ: ڪد Марко, ՚рїстархъ, димасъ, лѹка,
спасишици мои. ڪے Благодать гдѣ нашеѧ ՚иѣ ՚ртѧ со дхомъ
вáшими. ՚аминь.

Конецъ посланія, ՚же къ филимонѹ́ ՚ ՚пфи, гдѣиѡмъ ՚нісімѡвымъ,
՚ ՚рхіппѹ́ дїаконѹ́ колосийскїя цркви: написано бысть ѿ рима, чрезъ
՚нісіма раба: ՚матъ въ сеѣ ՚лавѹ, а: ՚стїхѡвъ, ڪے: ՚наменаній
черилихъ, ٻ: ՚езъ чевленыихъ.